

G A Z E T K A

DLA

W S Z Y S T K I C H

Nr 3 (197) MARZEC 2025

5 marca – Środa Popielcowa

Msze Święte z posypaniem głów popiołem
o godz.

9⁰⁰, 17⁰⁰, 18⁰⁰ i 20⁰⁰

Zapraszamy na Nabożeństwa Wielkopostne

Droga Krzyżowa w każdy piątek

dla dorosłych o godz. 9⁰⁰ ze Mszą świętą,

dla dzieci o godz. 17⁰⁰, dla dorosłych o godz. 17³⁰,

dla młodzieży o godz. 19⁰⁰

Gorzkie żale w każdą niedzielę o godz. 17⁰⁰

PAPIEŻ FRANCISZEK MÓWI DO NAS

Świadectwo wiary możliwe dzięki mocy Ducha Świętego

Cykl katechez na temat „Duch i Oblubienica”

Drodzy bracia i siostry,
dzień dobry!

Dzisiejszą katechezą wchodzimy w drugą fazę historii zbawienia. Po kontemplacji Ducha Świętego w dziele stworzenia, będziemy Go kontemplować w dziele Odkupienia, to znaczy w Jezusie Chrystusie. Przejdźmy zatem do Nowego Testamentu, by zobaczyć Ducha Świętego w Nowym Testamencie.

Dzisiejszym tematem jest Duch Święty we Wcieleniu Słowa. W Ewangelii Łukasza czytamy: *Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego okryje Cię cieniem* (Łk 1, 35). Ewangelista Mateusz potwierdza ten fundamentalny fakt dotyczący Maryi i Ducha Świętego, mówiąc, że Maryja *znalazła się brzemienną za sprawą Ducha Świętego* (Mt 1, 18).

Kościół przyjął tę objawioną prawdę i bardzo wczesnie umieścił ją w sercu swojego Symbolu Wiary. Na Soborze Powszechnym w Konstantynopolu w 381 roku – tym samym, który zdefiniował boskość Ducha Świętego – artykuł ten stał się częścią formuły „Credo”, które jest dokładnie nazywane Wyznaniem wiary nicejsko-konstantynopolitańskim, i jest tym, które odmawiamy podczas każdej Mszy św. Stwierdza on, że Syn Boży „za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem”.

Jest to zatem **ekumeniczna** prawda wiary, ponieważ wszyscy chrześcijanie wspólnie wyznają ten sam Symbol wiary. Katolicka pobożność od niepamiętnych czasów czerpie z niego jedną z codziennych modlitw, *Anioł Pański*. Warto, abyśmy wspólnie powtarzali trzy aklamacje:

Angelus Domini nuntiavit Mariae. – Et concepit de Spiritu Sancto.

Ecce ancilla Domini. – Fiat mihi secundum verbum tuum.

Et Verbum caro factum est. – Et habitavit in nobis.

Ten artykuł wiary jest fundamentem, który pozwala nam mówić o Maryi jako **Oblubienicy par excellence**, będącej **figurą Kościoła**. Istotnie, Jezus – pisze św. Leon Wielki – „zrodzony z Matki Dziewicy za sprawą Ducha Świętego, tym samym Duchem napęłnia nieskalany swój Kościół, który przez chrzest rodzi Bogu niezliczone potomstwo synów”. Paralelizm ten został podjęty w Konstytucji dogmatycznej Soboru Watykańskiego II *Lumen gentium*, która mówi: „Wierząc bowiem i będąc posłuszną, [Maryja] zrodziła na ziemi Syna Boga Ojca, i to nie znając męża, ocieniona Duchem Świętym. [...] I rzeczywiście Kościół, rozważając Jej tajemniczą świętość, naśladując miłość oraz wypełniając wiernie wolę Ojca, dzięki przyjmowanemu z wiarą słowu Bożemu sam także staje się

matką: przez przepowiadanie bowiem i chrzest rodzi do nowego i nieśmiertelnego życia dzieci poczęte z Ducha Świętego i zrodzone z Boga” (n. 63-64).

Zakończmy praktyczną refleksją dla naszego życia, zasugerowaną przez podkreślenie przez Pismo Święte czasowników „począć” oraz „porodzić”. *Oto Panna pocznie i porodzi Syna*, czytamy w proroctwie Izajasza (Iz 7, 14); a anioł mówi do Maryi: *Oto poczniesz i porodzisz syna* (Łk 1, 31). Maryja najpierw poczęła, a następnie powiła Jezusa: najpierw przyjęła Go w siebie, do swojego serca i ciała, a następnie wydała Go na świat.

Tak też jest w przypadku Kościoła: najpierw przyjął Słowo Boże, pozwolił, aby „przemówiło do jego serca” (por. Oz 2, 16) i „napęłniło

jego wnętrzości” (por. Ez 3, 3), zgodnie z dwoma biblijnymi wyrażeniami, a następnie wydał je na świat swoim życiem i głoszeniem. Druga operacja jest bezpłodna bez tej pierwszej.

A Maryi, która zapytała: *Jakże się to stanie, skoro nie znam męża?*, anioł odpowiedział: *Duch Święty zstąpi na Ciebie* (Łk 1, 34-35). Również Kościół, w obliczu zadań przekraczających jego siły, spontanicznie zadaje to samo pytanie: „Jak to możliwe?”. Jak możliwe jest głoszenie Jezusa Chrystusa i Jego zbawienia

świata, który zdaje się szukać jedynie dobrobytu w doczesności? Odpowiedź jest taka sama jak wtedy: *Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami* (Dz 1, 8). Tak powiedział zmartwychwstały Jezus do Apostołów, prawie tymi samymi słowami, które skierował do Maryi podczas Zwiastowania. Bez Ducha Świętego Kościół nie może iść naprzód, Kościół nie może się rozwijać, Kościół nie może głosić Ewangelii.

To, co zostało powiedziane o Kościele w ogólności, odnosi

się do każdego ochrzczonego. Każdy z nas czasami znajduje się w życiu w sytuacjach ponad swoje siły i zadaje sobie pytanie: „Jak mogę sobie z tym poradzić?”. W takich przypadkach pomocne jest przypomnienie sobie i powtórzenie tego, co anioł powiedział do Dziewicy, zanim ją opuścił: *Dla Boga bowiem nie ma nic niemożliwego* (Łk 1, 37).

Bracia i siostry, my również, za każdym razem, podejmujemy naszą wędrówkę z tą pocieszającą pewnością w sercu: *Dla Boga bowiem nie ma nic niemożliwego*.

Watykan, 7 sierpnia 2024

DZIEŃ ŚWIĘTOŚCI ŻYCIA

25 marca Kościół przeżywając uroczystość Zwiastowania Pańskiego, obchodzi Dzień Świętości Życia.

Święta Boża Rodzicielko i Matko Dobrej Rady! Przymierzamy Ci, z oczyma utkwionymi w Żłóbek betlejemski, że odtąd wszyscy staniemy na straży budzącego się życia. Walczyć będziemy w obronie każdego dziecięcia i każdej kołyski równie mężnie, jak Ojcowie nasi walczyli o byt i wolność Narodu, płacąc krwią własną. Gotowi jesteśmy raczej śmierć ponieść, aniżeli śmierć zadać bezbronnym. Dar życia uważać będziemy za największą Łaskę Ojca wszelkiego Życia i za najcenniejszy skarb Narodu.

(z Jasnogórskich Ślubów Narodu Polskiego – 28 sierpnia 1956 r.)

Czym jest Duchowa Adopcja? Pełna poprawna nazwa brzmi: „Duchowa Adopcja Dziecka Poczętego Zagrożonego Zagładą”. Nie jest to więc adopcja prawna dziecka po urodzeniu, pozbawionego opieki rodzicielskiej, do rodziny zastępczej, ale adopcja duchowa dziecka poczętego zagrożonego zabiciem w łonie matki. Wyrażana jest osobistą modlitwą jednej osoby o ocalenie życia dziecka wybranego przez Boga, Dawcę Życia. Trwa przez 9 miesięcy czyli przez okres wzrostu dziecka w łonie matki. Zobowiązanie adopcyjne, poprzedza przyrzeczenie, które je utwierdza.

Zainteresowanych odsyłamy do strony: <https://www.duchowa-adopcja.pl/jak-przystapic-254>

POPIELEC

Środa Popielcowa (staropolska Wstępna Środa), w kalendarzu chrześcijańskim, pierwszy dzień Wielkiego Postu. Jest to dzień pokuty przypadający 40 dni (nie licząc niedziel, które są pamiątką zmartwychwstania Jezusa Chrystusa) przed Wielkanocą. Według obrzędów katolickich tego dnia kapłan czyni popiołem znak krzyża na głowie wiernego, mówiąc: *Prochem jesteś i w proch się obrócisz* lub *Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię*. Zwyczaj ten pojawił się w VIII wieku; w IX wieku papież Urban II uczynił go obowiązującym w całym Kościele. Wówczas postanowiono, że popiół będzie pochodził z palm poświęconych w Niedzielę Palmową ubiegłego roku.

W Środę Popielcową obowiązuje post ścisły.

MISJONARZE SŁOWA

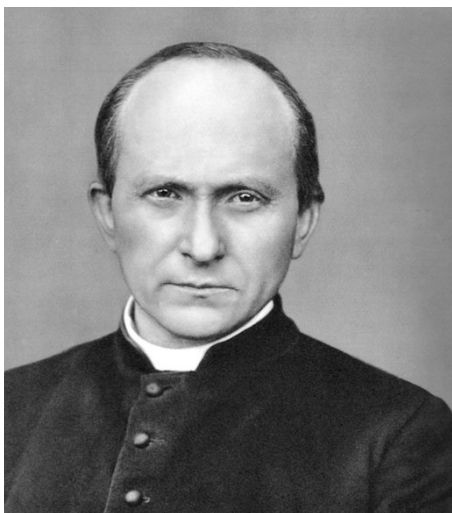
Jest taki zakon, który można określić jednym słowem – Słowo. Ich nazwę ciężko byłoby bezpośrednio przetłumaczyć na język polski – werbiści od łacińskiego *verbum* – słowo. Nie jest szczególnie znany w naszym kraju, bo jest zakonem misyjnym, chociaż naszych rodaków w ich szeregach jest ponad 400. Został założony przez św. Arnolda Janssena (fot.) 150 lat temu i dziś swoje placówki ma na każdym kontynencie.

Jak sama nazwa mówi, Werbiści za swój podstawowo cel mają głosić Słowo Boże tam, gdzie nie było jeszcze słyszalne. A chociaż może brzmieć to jak zwykły slogan, to jednak należy spojrzeć się głębiej, nie chodzi bowiem wyłącznie o przekaz Ewangelii, jakichś cytatów, bo to znają niemal wszyscy. Misjonarze Słowa głoszą nieco inaczej, oni starają przystosować się do warunków kulturowych, dają zrozumienie Pism, tłumaczą je tak, aby każdy mógł poznać to piękno. Zatem Biblia werbiistów to nie jest wyłącznie Księga z tysiącem stron, ale to również bajki, komiksy, komentarze czy gry, które opierają się o Pismo Święte, ale starają się przystępnie nawet dla tych, którzy niekoniecznie potrafią zrozumieć dość zawiły język przypowieści ze Starego Testamentu. Ich praca polega nie tylko na bezpośrednim głoszeniu Słowa Bożego, ale także na budowie wspólnot wiary, organizowaniu życia religijnego w nowych miejscach oraz edukacji duchowej i teologicznej wiernych.

Jest naprawdę niewiele zgromadzeń, które mogą szczycić się faktem, że działają w niemal połowie krajów całej kuli ziemskiej, w tym także na małych wyspach archipelagów azjatyckich i afrykańskich, gdzie liczba ludności nie przekracza kilku tysięcy. W kra-

jach Trzeciego Świata zakładają szkoły, szpitale, ośrodki pomocy społecznej oraz instytucje charytatywne. Ich praca wśród ubogich i wykluczonych stanowi kluczowy aspekt ich misji. Działanie Słowa to też przecież działanie czynu, więc pomoc humanitarna jest kluczowym aspektem ich modelu ewangelizacyjnego. W myśl Listu św. Jakuba: *Tak i wiara, jeśli nie ma uczynków, martwa jest sama w sobie. Lecz ktoś może powiedzieć: Ty masz wiarę, a ja mam uczynki; pokaż mi swoją wiarę bez twoich uczynków, a ja ci pokażę swoją wiarę z moich uczynków* (Jk 2, 17-18).

Zgromadzenie Słowa Bożego od początku swojego istnienia przykładło dużą wagę do pracy wydawniczej. Nie ukrywam, że wydany przez Verbinum *Międzynarodowym Komentarz do Pisma Świętego*, to w mojej opinii jedna z naj-

ważniejszych pozycji pomagającej zrozumieć wiele trudnych fragmentów do jednoznacznej interpretacji. Działalność wydawnicza Werbiistów obejmuje publikacje naukowe i popularnonaukowe, które służą pogłębianiu dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego. Dzięki nowoczesnym technologiom, Werbiści rozwijają również swoje działania w obszarze cyfrowym, tworząc strony internetowe, podcasty, filmy i audycje radiowe, które pomagają pogłębiać wiarę oraz świadomość misyjną.

Właściwie już sama koncepcja takiego zgromadzenia jest ogromnym świadectwem jaką moc ma Słowo Boże. Ich zaangażowanie w misję, edukację oraz działalność wydawniczą przyczynia się do szerzenia Słowa Bożego i budowania wspólnot wiary. Ich posługa pokazuje, że Ewangelia może dotrzeć do każdego człowieka, niezależnie od jego miejsca zamieszkania. Pismo Święte potrafi tak rozmiłować młodego człowieka, jedna Książka, która tak odmienia serce, że tysiące ludzi postanawia obracać ją sobie jako jeden z podstawowych celów wszelkiej działalności, aż do śmierci. A chociaż Biblia pociąga miliardy, to jednak tylko nieliczni mają w sobie to powołanie, aby tylko z nią przejść przez życie.

al. Krzysztof Niemczyk

KONSEKRACJA

Sercem modlitwy eucharystycznej są słowa ustanowienia z konsekracją w centrum. Jest to ta część modlitwy eucharystycznej, w której „opowiada” się to, co w czasie Ostatniej Wieczerzy uczynił Chrystus. Tym samym przypomina się w niej, że w noc przed swoją śmiercią na krzyżu, wziął chleb w swoje ręce, odmówił dziękczynienie, połamał go i rozdawał swoim uczniom, mówiąc... I tu pojawiają się słowa konsekracji, które dla chleba są następujące: „Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy: to jest bowiem Ciało Moje, które za was będzie wydane”. Zaś dla wina: „Bierzcie i pijcie z niego wszyscy: to jest bowiem kielich Krwi Mojej nowego i wiecznego przymierza, która za was i za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów. To czyńcie na moją pamiątkę”.

Chrystus nie polecił opowiadać o Eucharystii, wspominać jej na zasadzie „oglądania zdjęć z przeszłości”, ale nakazał ją czynić. Słowa konsekracji są więc uobecnieniem zbawczego czynu Chrystusa. Kiedy są wypowiedziane przez ważnie wyświęconego księdza, wtedy z darami chleba i wina dzieje się dokładnie to samo, co stało się w Wieczerniku: chleb staje się prawdziwym Ciałem Chrystusa, a wino Jego Krwią. Kościół tę obecność określa trzema słowami: prawdziwa, rzeczywista i substancjonalna.

Prawdziwa obecność oznacza, że Chrystus jest obec-

ny w Eucharystii nie tylko symbolicznie, ale rzeczywiście. To znaczy, że chleb i wino stają się prawdziwym Ciałem i Krwią Chrystusa.

Rzeczywista obecność, to obecność nie jest tylko duchowa, ale rzeczywista i fizyczna. Kościół wierzy, że po konsekracji chleb i wino przestają być zwykłymi elementami i stają się Ciałem i Krwią Chrystusa.

Substancjalna obecność odnosi się do filozoficznego pojęcia substancji (istoty). W Eucharystii substancja chleba i wina zmienia się w substancję Ciała i Krwi Chrystusa, mimo że ich zewnętrzne właściwości (zwane „przypadłościami”) pozostają takie same – nadal widzimy, czujemy smak chleba i wina. Określa się to słowem **transsubstancjacja**. Innymi słowy, chociaż chleb i wino wyglądają, smakują i zachowują się jak chleb i wino, ich istota (substancja) staje się Ciałem i Krwią Chrystusa.

Konsekracja dokonuje się mocą słów Chrystusa, które

wypowiedział On raz jeden w Wieczerniku. Święty Jan Chryzostom (+ 407) w jednej ze swoich homilii podkreślił: „*To jest Ciało moje*, powiedział [Chrystus]. To słowo raz wypowiedziane, od tamtego czasu aż do dnia dzisiejszego czyni Ofiarę dokonaną na każdym stole w kościołach. To nie człowiek sprawia, że dary stają się Ciałem i Krwią Chrystusa, ale sam Chrystus, który został za nas ukrzyżowany. Kapłan reprezentujący Chrystusa wypowiada te słowa, ale ich skuteczność i łaska pochodzą od Boga. *To jest Ciało moje*, mówi kapłan. Słowa przemieniają dary złożone w ofierze”. Dlatego też w starożytności nazywano kapłana „ustami” lub „dłońmi” Chrystusa, który sam mocą Ducha Świętego dokonuje uświęcenia darów.

Słowa konsekracji są tak ważne, że w Mszale używa się większej czcionki, ażeby wyraźniej je było widać. Słowa konsekracji są takie same we wszystkich modlitwach eucharystycznych.

Grzegorz Kowalewski

Fot. INakeii, CC BY 4.0, Wikipedia

STRACENI SZEFOWIE RZĄDÓW

Polityka według Arystotelesa to sztuka rządzenia państwem, której celem jest dobro wspólne. Wraz z rozwojem życia społecznego, struktur państwowych pojawiło się wiele innych definicji. Na przykład: zdobywanie władzy w celu realizowania swoich planów, udział w pełnieniu władzy, działanie w celu przewycięzania sprzeczności. Mówi się też, dość cynicznie, że jest to możliwość bezkarnego popełniania błędów.

Manipulowanie, kłamanie, łamanie obietnic wyborczych, to dziś niestety standard. Dziś za swoją działalność politycy ponoszą głównie odpowiedzialność polityczną. Obywatele ich nie wybierają i oni powoli znikają ze sceny politycznej (?). Jeśli sprawując władzę łamią konstytucję, prawo, ponoszą odpowiednio odpowiedzialność konstytucyjną lub prawną. W przeszłości bywało różnie. Niektórzy przywódcy, za swoją politykę ponosili kosztowne konsekwencje, tracili bowiem życie. Ginęli wskutek zamachów, przewrotów politycznych, zabójstw, ale też i wyroków sądowych.

Oto historie ludzi zarządzających państwami.

Już w XIX w. **Ameryka Południowa** była terenem, na którym połała się „krew polityczna”. W tym czasie na tym kontynencie, wzorem USA, nasiliły się trendy niepodległościowe. Zrzucano zależność od Hiszpanii, powstawały państwa. Były to republiki. Władza była jednak niestabil-

na. Często dochodziło do jej gwałtownej zmiany w wyniku konfliktów wewnętrznych, bądź intryg międzynarodowych. W Salwadorze, Paragwaju, na Haiti w ten sposób życie tracili prezydenci i premierzy. Kilka razy taka sytuacja miała miejsce też w Meksyku. W 1973 r. w Chile doszło do zamachu stanu, w wyniku którego zginął prezydent Allende (fot.).

W **Azji** w XX w. wskutek zamachów w Indiach zabito Indirę Ghandi (1984, fot. na dole), a siedem lat później jej syna Rajiva (fot.).

Matkę zabili Sikhowie, a syna Tamilowie. W sąsiednim Pakistanie w 1977 r. wojskowi obalili władzę Ali Bhutto, a następnie sąd skazał go na śmierć. Po latach jego córkę, Benazir, zamordowała prawdopodobnie Al-Kaida. Życie stracił w wyniku wyroku Trybunału Narodowego dyktator Iraku, Husajn. Wcześniej był członkiem partii Baas, która w 1963 r. przejęła władzę poprzez obalenie Kasima, którego następnie sąd skazał na śmierć. Poza tym ginęli premierzy Syrii, Turcji, Birmy, Iranu, tracący władzę wskutek przewrotów politycznych i procesów sądowych. Natomiast w Afganistanie, po opuszczeniu tego kraju przez Armię Czerwoną pod koniec lat osiemdziesiątych i przeję-

ciu władzy przez talibów, został powieszony były komunistyczny premier Nadżibullah. W 2022 roku w Japonii, z prywatnych pobudek, zamordowano byłego już premiera Shinzo Abe.

W **Afryce** po II wojnie światowej nastąpił proces dekolonizacji, w wyniku którego powstało kilkadziesiąt państw. Charakterystyczne dla tego kontynentu były zmiany rządów, dokonywane poprzez zamachy stanu, pucze wojskowe. Tracący władzę często stawali się ofiarami represji ze strony przeciwników politycznych. Takie sytuacje miały miejsce m.in. w Kongo, Mauretanii, Gwinei, Nigerii, Etiopii, Ghanie, Liberii, Sierra Leone.

II wojna światowa przyniosła w **Europie** wielu politykom śmierć. Jedni tracili życie, bo byli sojusznikami III Rzeszy, drugich mordowali komuniści. Po agresji na Polskę w 1939 r. życie z rąk Sowietów straciło dwóch premierów: Prystor i Skulski. Niemcy natomiast, po zajęciu Lwowa w 1941 r., zamordowali Kazimierza Bartla (fot.).

Ważny sojusznik Hitlera do 1943 r. Mussolini został rozstrzelany przez partyzantów. W Japonii skazano na śmierć Hiroto i Toję. W Bułgarii, po wojnie, po procesach sądowych, stracono premie-

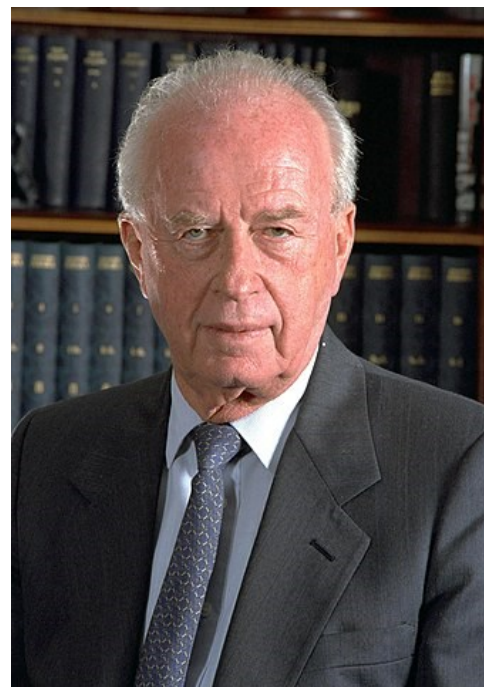
row czasu wojny Bagrianowa, Bożiłowa, Fiłowa i Gabrowskiego. Na Węgrzech życie stracili Bardossy, Imredy, Szalasi i Sztojaj; w Jugosławii Mandić, w Czechosłowacji Tiso i Tuka, a w Rumunii Antonescu. Niektórzy z nich zostali uznani za zbrodniarzy wojennych. We Francji, za kolaborację z Niemcami w czasie wojny, sąd skazał na śmierć Laval, a w Norwegii Quislinga. Po procesie zbrodniarzy hitlerowskich w Norymberdze stracono kilkudniowego premiera Austrii Seys-Inquarta, w przełomowym dla niej 1938 roku. Cztery lata wcześniej austriacy naziści podczas nieudanej próby puczu zamordowali kanclerza Dollfussa. Po zdławionym przez ZSRR powstaniu węgierskim (1956), aresztowany został i skazany na śmierć przywódca wolnościowych dążeń Węgrów Imre Nagy (fot.).

W 1986 r. w do dziś niewyjaśnionych okolicznościach zginął premier Szwecji Olof Palme (fot. z prawej), a parę lat wcześniej włoscy, lewacy terroryści z „Czerwonych Brygad” porwali i zamordowali Aldo Moro.

W Egipcie, także w zamachu zorganizowanym przez islamistów, zginął były premier i ówczesny prezydent Anwar Sadat. W sąsiednim kraju, w Izraelu

z rąk religijnego fanatyka zginął Icchak Rabin (fot.).

Podczas „Jesieni Ludów” w 1989 r., po krótkim procesie, został rozstrzelany, wraz z żoną, rumuński dyktator Ceausecu. Gdy w latach dziewięćdziesiątych Czeczeńcy ustanowili Czeczeńską Republikę Ikczerii, która była próbą zbudowania niepodległego państwa, Rosjanie w latach 1996-2013 zamordowali jej pięciu prezydentów (Dudajew, Jandarbijew, Maschadow, Sadułajew, Umarow).

PZ

Św. Karol Boromeusz 1538-1584

Oto jeszcze jeden Święty, który spędził dzieciństwo w zamku. Gdzie? W Aronie, na ziemi piemonckiej we Włoszech.

Pochodził z arystokratycznej rodziny spokrewnionej ze słynnym rodem Medici, nie wykazywał jednak żadnego przywiązania do spraw materialnych. Kiedy kardynał Simonetta – po naradzie z rodzicami – wręczył mu, wówczas siedmioletniemu, suknię klerycką na znak, że w przyszłości ma zostać duchownym, nie oponował. Kiedy jednak w wieku lat dwunastu – po śmierci mamy – wyznaczono go na opata w klasztorze, by zapewnić mu w ten sposób stałe dochody, dotąd zamęczał ojca, aż ten zgodził się wreszcie, by dochody z opactwa przeznaczane były na ubogich.

Studia prawnicze zakończył dwoma doktoratami. Wtedy wuj – świeżo upieczony papież Pius IV – ściągnął go do Rzymu. Tam czekała Karola błyskotliwa i ekspresowa kariera. Mając dwadzieścia trzy lata był już kardynałem i arcybiskupem Mediolanu. Choć nie przyjął jeszcze święceń kapłańskich? Fakt, to nie było w porządku. Przyjął je dopiero dwa lata później, ale cóż. Oprócz tego urzę-

du sprawował jeszcze wiele innych, w kraju i za granicą, a dochody, jakie spływały do jego skarbca z tego tytułu, zaczęły go lekka... Szokować? Dokładnie.

Kiedy zrozumiał, że wielu duchownych bogaci się podobnie w nieprzyzwoity sposób, rozdał pieniądze ubogim i zaczął żyć skromnie. A kiedy zorientował się, że jest – uwaga

– drugą najważniejszą osobą po papieżu, postanowił wykorzystać tę sytuację i zaprowadzić porządek. Co zrobił? Usunął nędzników. Co zyskał? Masę wrogów. Ci postarali się, by nowy papież Pius V odesłał go do Mediolanu.

Karol wcale się tym nie zmartwił. Z radością wrócił do swojej dawnej diecezji i zapoczątkował w niej całkiem nowy, nieznanym dotąd styl biskupowania. Stał się – przyjacielem ubogich. Kiedy jakiś czas po tym wybuchła epidemia ospy, kazał otworzyć dla nich wszystkie spichlerze. Sam oddał im wszystko, co posiadał, nawet własne łóżko.

W młodości miał liczne zainteresowania. Lubiał polowania, pięknie grał na wiolonczeli i wprost bezkonkurencyjnie w szachy. Też grasz w szachy? Z komputerem? No coś takiego! Gra w szachy uczy logicznego myślenia. A myślenie – wiadomo – ma kolosalną przyszłość!

Opowiadanie pochodzi z książki Ewy Skarżyńskiej „Co się w niebie święci”

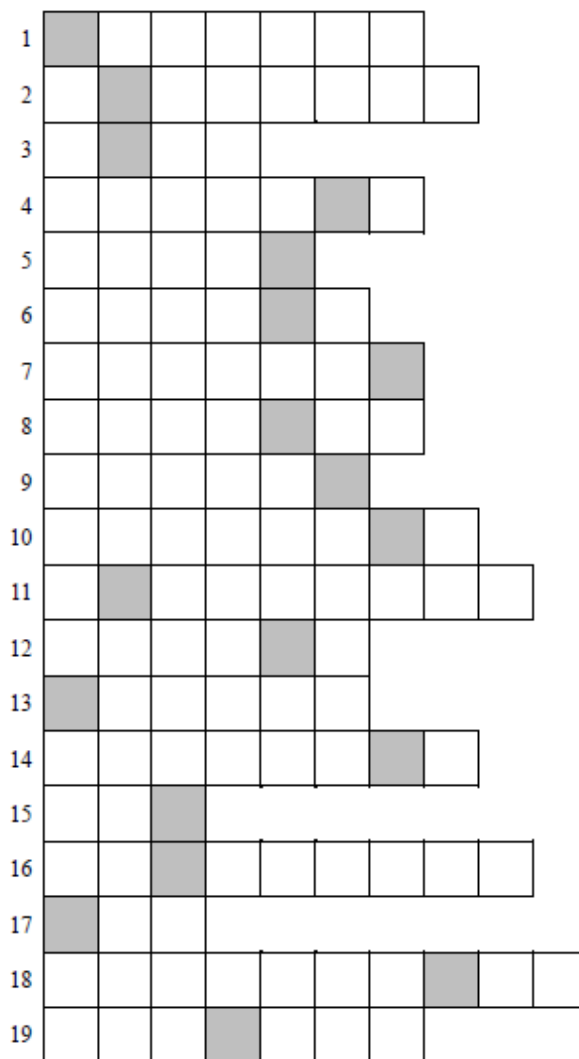

ZADANIE NA MARZEC

Witajcie! Czy byliście na poczcie? Czy znacie i korzystacie z jej usług? Dziś sprawdzicie swoją wiedzę na temat tego urzędu. Główne rozwiązanie to bardzo ważne wydarzenie w życiu Maryi, które wspominamy w marcu. Odkryjcie jakie. Powodzenia!

opr. G. Graczyk-Zołotajkin, E. Hoffmann-Guzik

1. Naklejany na kopertę lub kartkę.
2. Zapowiedź, reklama.
3. Długi lub krótki, wysyłany w kopercie.
4. Odbiorca listu, przesyłki.
5. Napisany na liście miejsce dostarczenia.
6. Tam wysyłam paczkę lub list polecony.
7. Przy nim jest obsługiwany klient.
8. Osoba, która wysyła list.
9. Kiedyś dźwiękiem ogłaszała przyjazd dylżansu pocztowego.
10. List z potwierdzeniem nadania.
11. Przybijana na kopercie – ozdobna lub z datą.
12. Dostarcza paczki.
13. Przesyłka w kartonie.
14. Krótka wiadomość tekstowa, z wyrazem – przerywnikiem „STOP” .
15. Niejeden w dawnym zaprzęgu wozu pocztowego.
16. Dostarcza korespondencję.
17. Pięć cyfr z myślnikiem w adresie, „kot” w adresie.
18. Dawniej – woźnica pojazdu pocztowego.
19. Na przykład pieniężny.

Rozwiązanie zadania – hasło – należy napisać na kuponie i do 14 marca wrzucić do skrzynki. Skrzynka na rozwiązania będzie wystawiona na stoliku po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰ a w innym terminie w zakrystii. Można także wysłać rozwiązanie na adres redakcji: **gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl** umieszczając w temacie *Zadanie na marzec* (termin: piątek, 14 marca). Losowanie nagród w niedzielę 16 marca, po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰.

KUPON – Zadanie na marzec

.....
imię i nazwisko dziecka, wiek

.....
hasło

I N T E N C J E M S Z A L N E

1 marca, sobota – Narodowy Dzień Pamięci „Żołnierzy Wyklętych”

9⁰⁰ W intencji duchowego i moralnego odrodzenia Polski
18⁰⁰ + Teresa Kornas (intencja od Stanisława Ściegienki z rodziną)

2 marca, 8. Niedziela Zwykła – rozpoczyna się Tydzień Modlitw o Trzeźwość Narodu

8⁰⁰ ++ Janina, Leon Pukała oraz + Ryszard Długosz
9⁰⁰ + Kazimierz Cały; ++ Roman i Kazimiera (k.) Paździor; ++ Stefania i Józef Chrobak; ++ z rodziny

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Dawida z okazji urodzin
12⁰⁰ + Wiesława (k.) Drelichowska (2 rocznica śmierci)
18⁰⁰ + Ewa Foltyńska (intencja od rodziny Zielińskich z Gajkowa)
20⁰⁰ + Józefa Kowalewska (2 gregorianka)

Nabożeństwo Wynagradzające
Pierwszych Sobót Miesiąca
1 marca, o godz. 8⁰⁰

3 marca, poniedziałek

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (3 gregorianka)
18⁰⁰

4 marca, wtorek – święto św. Kazimierza, królewicza

9⁰⁰ W intencji Pani Heni i jej rodziny o potrzebne łaski i opiekę Matki Bożej Nieustającej Pomocy

18⁰⁰ + Józefa Kowalewska (4 gregorianka)

5 marca, Środa Popielcowa – kwartalny dzień modlitw o ducha pokuty

9⁰⁰
17⁰⁰
18⁰⁰ + Józefa Kowalewska (5 gregorianka)
20⁰⁰

6 marca, Czwartek po Popielcu – kwartalny dzień modlitw o ducha pokuty

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (6 gregorianka)
18⁰⁰

7 marca, Piątek po Popielcu – kwartalny dzień modlitw o ducha pokuty

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (7 gregorianka)
18⁰⁰ W intencji Róż Żywego Różańca
18⁰⁰ W intencji Księdza Sławomira Świdra z okazji 45 rocznicy urodzin

8 marca, Sobota po Popielcu – Dzień Kobiet

9⁰⁰ + Teresa Kornas (intencja od Zygmunta z rodziną)
18⁰⁰ + Tadeusz Świętochowski; ++ Zofia, Roman Mączka; ++ Władysława (k.), Jan Świętochowscy

9 marca, 1. Niedziela Wielkiego Postu

8⁰⁰ ++ rodzice: Julia i Michał Malec
9⁰⁰ ++ z rodziny: Barańskich, Matemisz i Orłowskich
10⁰⁰ Msza święta zbiorowa
11⁰⁰ W intencji Marcina z okazji 25 rocznicy urodzin
12⁰⁰ W intencji Parafian
18⁰⁰ ++ rodzice: Kazimiera (k.) Bednarek, Czesław Broda; ++ Jan, Janina Ogonowscy; ++ Emilia i Antoni Stanisławscy
20⁰⁰ + Józefa Kowalewska (9 gregorianka)

10 marca, poniedziałek – Dzień Mężczyzn

9⁰⁰ + Antoni Zuber
18⁰⁰ + Józefa Kowalewska (10 gregorianka)

11 marca, wtorek

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (11 gregorianka)
18⁰⁰ ++ Władysław, Kazimierz, Regina, Jan i Stanisława (k.) Namysłak

12 marca, środa

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (12 gregorianka)
18⁰⁰ + Kazimierz Warchoń (14 rocznica śmierci)

13 marca, czwartek

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (13 gregorianka)
18⁰⁰

14 marca, piątek

9⁰⁰ ++ rodziców i siostry, ++ z rodziny
18⁰⁰ ++ Julianna, Józef Blach, Bronisława (k.), Marcin Wierzbiccy; ++ rodzeństwo

15 marca, sobota

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (15 gregorianka)
18⁰⁰ ++ Władysław Stachowicz; ++ rodzice i rodzeństwo: Jan, Genowefa i Maria; ++ Franciszek, Marianna, Maria, Julia, Teofil; ++ z rodziny Zebrowskich

16 marca, 2. Niedziela Wielkiego Postu Ad gentes

8⁰⁰ 1) ++ Józefa (k.) i Jan Szczepaniak

2) + Józefa Kowalewska (16 gregorianka)

9⁰⁰ ++ Jan, Franciszka (k.), Rozalia, Kazimierz Paździor; ++ Katarzyna, Kazimierz Marko; ++ z tych rodzin

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Franciszka w 7 rocznicę urodzin

12⁰⁰ ++ Kazimiera (k.) i Roman Paździor

18⁰⁰ ++ Zofia, Jan, Zbigniew, Jan Świdcerscy; + Lucjan Połaczewski

20⁰⁰ + Stanisław Hreczuch (28 rocznica śmierci)

17 marca, poniedziałek

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (17 gregorianka)

18⁰⁰ + Ewa Chwastek

18 marca, wtorek

9⁰⁰

18⁰⁰ + Józefa Kowalewska (18 gregorianka)

19 marca, środa – uroczystość św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny

9⁰⁰ 1) W intencji Radosława i jego rodziny z okazji 40 rocznicy urodzin

2) + Józefa Kowalewska (19 gregorianka)

18⁰⁰ Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy

20 marca, czwartek

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (20 gregorianka)

18⁰⁰

21 marca, piątek

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (21 gregorianka)

18⁰⁰

22 marca, sobota

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (22 gregorianka)

18⁰⁰ ++ Józef Łuczak, Stanisława (k.) Łuczak; ++ z rodzin Łuczaków i Płatków

23 marca, 3. Niedziela Wielkiego Postu

8⁰⁰ ++ Franciszka (k.), Józef, Stanisław Łężny

9⁰⁰ + Mirosława (k.) Ryndycz (10 rocznica śmierci)

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ ++ Helena i Franciszek Jamróz; Stanisława (k.), Emil Jamróz, Zofia, Daniel, Andrzej, Mirosław Pieszko

12⁰⁰ ++ Maria i Zenon Romasz

18⁰⁰ + Józef Jabłoński (intencja od żony Janiny)

20⁰⁰ + Józefa Kowalewska (23 gregorianka)

24 marca, poniedziałek – Narodowy Dzień Życia

9⁰⁰

18⁰⁰ + Józefa Kowalewska (24 gregorianka)

25 marca, wtorek – uroczystość Zwiastowania Pańskiego

9⁰⁰ + Czesława (k.) Kaśków (24 rocznica śmierci)

18⁰⁰ + Józefa Kowalewska (25 gregorianka)

26 marca, środa – Dzień Modlitw za Więźniów

9⁰⁰ 1) + Elżbieta Pawlak

2) + Józefa Kowalewska (26 gregorianka)

18⁰⁰ Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy

27 marca, czwartek

9⁰⁰

18⁰⁰ + Józefa Kowalewska (27 gregorianka)

28 marca, piątek

9⁰⁰ + O zdrowie i Boże błogosławieństwo dla Agnieszki (15 rocznicy urodzin)

18⁰⁰ + Józefa Kowalewska (28 gregorianka)

29 marca, sobota

9⁰⁰ + Józefa Kowalewska (29 gregorianka)

18⁰⁰ ++ rodzice Błaszczyk i Rosiak; ++ z obu stron

30 marca, 4. Niedziela Wielkiego Postu (laetare)

8⁰⁰ W intencji Wspólnoty Nieustającego Różańca Świętego

9⁰⁰ + Mieczysław Madej; ++ Wanda i Lucjan Szymański; ++ Zofia, Józef, Jan Bucichowski

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Tymoteusza z okazji 15 rocznicy urodzin

12⁰⁰ + Józefa Kowalewska (30 gregorianka)

18⁰⁰ ++ Władysława (k.) i Wojciech Ziembiccy; + Elżbieta Hoffmann; + Janusz Pawliński

20⁰⁰ ++ Michalina, Edward, Stefan Żuraw; ++ z rodziny

31 marca, poniedziałek

9⁰⁰

18⁰⁰

Intencja Apostolstwa Modlitwy i Żywego Różańca w marcu

Za rodziny w kryzysie

Módlmy się, aby rodziny rozbite znalazły uzdrowienie swoich ran w przebaczeniu, odkrywając na nowo wzajemne bogactwo nawet w dzielących je różnicach.

Kancelaria parafialna

czynna w poniedziałki 16⁰⁰-10⁰⁰
i soboty 10⁰⁰-11⁰⁰, w sprawach
pilnych – po Mszy Świętej.

Gazeta parafialna do użytku
wewnętrznego. Redaguje zespół pod
kierunkiem ks. Proboszcza.

Parafia Rzymskokatolicka
pw. św. Wawrzyńca
we Wrocławiu-Żernikach,
ul. Żernicka 249, 54-510 Wrocław
Ks. Proboszcz tel. 602-22-32-22
parafiazerniki(at)op.pl
www.zerniki.archidiecezja.wroc.pl
konto bankowe Parafii
32 1500 1793 1217 9006 0637 0000
Wpłaty z dopiskiem:
„Ofiara na Kościół”

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania
i korekty tekstów oraz zmiany ich tytułów.

Kontakt z redakcją:
gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl

Okładka: Pixabay

KRONIKA PARAFIALNA

W ostatnim miesiącu do wspólnoty parafialnej, przez **sakrament Chrztu świętego** została przyjęta:

- Karolina Jadwiga Podyma.

W ostatnim miesiącu **zmarli:**

- + Wojciech Traczyński
- + Ryszard Głowiński

Módlmy się o Niebo
dla Nich.

Oreędzie papieża Franciszka na Wielki Post 2025

Podążajmy razem w nadziei

Z pokutnym znakiem popiołu na głowie, z wiarą i nadzieją rozpoczynamy roczną pielgrzymkę Wielkiego Postu. Kościół, matka i nauczycielka, zaprasza nas do przygotowania naszych serc i otwarcia się na Bożą łaskę, abyśmy mogli z wielką radością świętować paschalny triumf Chrystusa Pana nad grzechem i śmiercią, jak wołał św. Paweł: *Zwycięstwo pochłonęło śmierć. Gdzież jest, o śmierci twoje zwycięstwo? Gdzież jest, o śmierci, twój oścień?* (1 Kor 15, 54 55). Istotnie, Jezus Chrystus, umarły i zmartwychwstały, jest centrum naszej wiary i gwarantem naszej nadziei na spełnienie wielkiej obietnicy Ojca, która już się urzeczywistniła w Nim, Jego umiłowanym Synu: obietnicy życia wiecznego (por. J 10, 28; 17, 3).

W tym Wielkim Poście, ubogaconym łaską Roku Jubileuszowego, chciałbym zaproponować wam kilka refleksji na temat znaczenia wspólnego podążania w nadziei, i odkrywanie wezwań do nawrócenia, które Boże miłosierdzie kieruje do nas wszystkich, jako do osób oraz jako do wspólnoty. Przede wszystkim, podążać. Jubileuszowe hasło „Pielgrzymi nadziei” przywodzi na myśl długą drogę ludu Izraela do Ziemi Obiecanej, opisaną w Księdze Wyjścia: trudną drogę od niewoli ku wolności, upragnioną i wytyczaną przez Pana, który miłuje swój lud i jest mu zawsze wierny. Nie możemy zaś wspominać biblijnego exodusu, nie myśląc o wielu braciach i siostrach, którzy dziś uciekają przed nędzą i przemocą, i idą w poszukiwaniu lepszego życia dla siebie i swoich bliskich. Tu, pojawia się pierwsze wezwanie do nawrócenia, ponieważ wszyscy jesteśmy pielgrzymami w życiu, ale każdy z nas może zapytać siebie: na ile pozwalam, żeby ten stan rzeczy stał się dla mnie wyzwaniem? Czy naprawdę jestem w drodze, czy jestem raczej sparaliżowany, statyczny, pełen lęku i beznadziei, lub wygodnie ułożony w mojej strefie komfortu? Czy szukam dróg wyzwolenia z sytuacji grzechu i braku godności?

Całe oreędzie:
episkopat.pl/doc/225023.Oreddie-Papieza-Franciszka-na-Wielki-Post-2025